

Sygn. akt III CSK 176/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku M. P.
przy uczestnictwie Spółki do Zagospodarowania Wspólnoty Gruntowej [...],
A. J. i Skarbu Państwa - Starosty [...]
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 sierpnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 22 listopada 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa -
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 900,-
(dziewięćset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 listopada 2013 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację wnioskodawcy M. P. od postanowienia Sądu Rejonowego w K. z dnia 14 lutego 2013 r., którym oddalony został wniosek o zasiedzenie prawa własności, opisanej w uzasadnieniu postanowienia nieruchomości, położonej w K., gmina C.. Oddalenie apelacji nastąpiło wskutek niedopatrzenia się naruszenia przez zaskarżone postanowienie art. 172 i 176 k.c., jak też podniesionych w apelacji zarzutów naruszenia wskazanych przepisów postępowania.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił postanowieniu Sądu Okręgowego naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 172 i 176 w związku z art. 336 k.c. przez uznanie posiadania poprzednika wnioskodawcy jako zależnego i niezaliczenia czasu tego posiadania do czasu potrzebnego na zasiedzenie nieruchomości; art. 38 k.c. w związku z art. 14 i 15 ustawy z dnia 29 czerwca 1969 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych przez nieuwzględnienie, że uczestnicząca w postępowaniu Spółka do Zagospodarowania Wspólnoty Gruntowej [...] nie funkcjonowała w latach 1967-2010; art. 65 k.c. w związku z art. 233 k.p.c. przez błędną interpretację umowy, na podstawie której wnioskodawca nabył nieruchomość od poprzedniego posiadacza. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 233, 328, 382 k.p.c. oraz art. 45 i art. 176 Konstytucji, a ponadto art. 244 w związku z art. 252 i art. 234 k.p.c., jak też art. 6 i art. 339 k.c. w związku z art. 234 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania. W odpowiedzi na skargę uczestnik postępowania Skarb Państwa - Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualne jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni

przepisów budzących poważne wątpliwości, a ponadto, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.).

Na wstępie należy stwierdzić, że trudno dowodzić występowania zagadnień prawnych lub wątpliwości, wymagających w sprawie dopiero dokonania wykładni i wyjaśnień przez Sąd Najwyższy, jeśli jednocześnie próbuje się wykazać, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Opierając się na ustaleniach stanu faktycznego, który skarżący interpretuje w sposób korzystny dla siebie wywodzi on, że Sąd wadliwie zastosował przepisy prawa materialnego, stanowiące przesłanki zasiedzenia, a oczywistość skargi ma wynikać z odmiennych niż dokonane w sprawie ocenie zeznań osób je składających. Nie prowadzi to do wykazania oczywistości skargi, przeciwnie, powoduje, że skarżący opiera skargę na niedopuszczalnych podstawach kwestionowania ustaleń faktycznych i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), w sytuacji, gdy Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Kwestionowaniu ustaleń faktycznych Sądów w toku instancji dotyczy również ta część uzasadnienia wniosku, którą skarżący nazywa istotnym zagadnieniem prawnym oraz potrzebą wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, podczas gdy nie wskazuje ani jednego przepisu, który miałby te wątpliwości budzić i dlaczego, ani nie wymienia żadnego orzeczenia sądowego, które miałoby odnosić się do rozpoznawanej sprawy, nie mówiąc już o wykazaniu anonsowanych rozbieżności orzecznictwa. Skarżący nie ujawnia również, jakie zagadnienie prawne wymaga rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, poza tym, że z uzasadnienia wynika, iż jest niezadowolony z wyniku rozpoznanej sprawy i prowadzi wywód, który miałby do tego przekonać Sąd Najwyższy. W odpowiedzi na skargę uczestnik postępowania próbuje sformułować zagadnienie prawne, trafnie konstatując, że chodzi w rezultacie o sposób prowadzenia postępowania dowodowego, a więc znowu o kwestię z założenia niedopuszczalną w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Skarżący nie bierze pod uwagę ani tego, że postępowanie kasacyjne nie służy do rozpoznawania sprawy kolejny raz, nie jest bowiem trzecią instancją sądową, ani tego, że postępowanie to ma charakter nadzwyczajny, ani też wreszcie

tę, że Sąd Najwyższy jest sądem prawa a nie ustaleń faktycznych, których sam nie dokonuje. Nie zostało zaś we wniosku o rozpoznanie skargi wykazane, aby w sprawie doszło do takich nieprawidłowości w jej rozpoznaniu, że uzasadnione byłyby zarzuty naruszenia przepisów postępowania o charakterze kwalifikowanym, jako że w części odnoszącej się do oczywistości skargi żadne przepisy w uzasadnieniu wniosku nie zostały powołane, a ich naruszenie wykazane. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga profesjonalnego wyводу prawnego pełnomocnika skarżącego, przekonującego do swoich racji; tego w tym wniosku zabrakło.

W tej sytuacji należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]